

Ayın Kırk Dokuzu

– Mustafa Kara · 19 Nisan 2018

Bugün ayın kırk dokuzu
Vuslat hicrana kucak açmış
Ayrılık günü kapıya dayanmış.
Kırkikindi yağmuru gibi
Gözlerimin yaşları dinmez.
Gidiyorum
Ellerim kelepçeli.
Bekleme beni
Dokuz ayın çarşambası bir araya geldiğinde
Dönerim belki...

*

Yokluğunda
Demir parmaklıklar kapanacak üzerime
Ranzalar saracak bedenimi
Belki senin kadar ısıtmayacak.
Kimbilir yakıcı sıcakta
Buz gibi demirler
Parmaklarıma yapışacak.
Dedim ya
Bugün ayın kırk dokuzu
Bekleme beni
Dokuz ayın çarşambası bir araya geldiğinde
Dönerim belki...

*

Koğuşumda yalnızlığım
Birde,
Avluda el kadar gökyüzü ve ben.
Günleri unuttum.
Attığım çentiklerden anlarım
Zamanın geçmediğini.
Her ayın kırk dokuzu gelince
Her ne kadar ayın çıkışını görmesem de
Diz çöker niyaz ederim.
Gökyüzünü ve ay'ı hayalime alır
Dua eder, dilek tutarım.

Ayaklarım toprađa basmaz
Beton ile seviřirken
Sen bekleme beni!
İnsanlığımı kaybetmezsem
Dokuz ayın arşambası bir araya gelip
Kırkikindi yağmurları dindiğinde
Dönerim belki...
Mustafa KARAAHMETOĐLU
16.04.2018